

— Обличатъ ни и ни въоръжаватъ. За какво? Защо? — Царьтъ щѣлъ да си каже думата!

— И преди да я каже — рече нѣкой — ние си знаемъ.

— Ще има война за освобождение на Македония!

Всички изведнажъ разбраха . . .

— Ще рече, трѣбва да идемъ и помогнемъ на нашия македонски братъ, който робува на турцитѣ, и сега се е дигналъ да отхвърли тежкото иго.

И предъ очитѣ на всички храбри младежи, като да се яви единъ образъ на една измъчена майка, окована въ желѣзни вериги, изранена, почернѣла, погрознѣла. . . . Тя моли помощъ. Нейнитѣ деца, наши братя, гинатъ. . . .

Нѣмаше нужда отъ много думи. Всички едногласно казаха:

— Тогава напредъ!

— Да помогнемъ — за родъ и свобода! Казваха единодушно всички.

Мобилизация.

Отъ 2 октомвр. сутриньта започнаха силно да прииждатъ запаснитѣ. Влаковетѣ единъ подиръ другъ ги стоваряха на гарата. Съ пѣсни, гайди, тжпани, китки подъ калпакъ и на гърди, всички се отправяха: едни къмъ пѣхотнитѣ казарми, други къмъ коннитѣ до Борисовата градина, а трети къмъ артилерийскитѣ на Регентска улица. Младитѣ войници отъ казармитѣ ги посрещаха съ непрекъснато ура. Пристигналитѣ веднага събличаха своитѣ дрехи и се обличаха въ войнишкитѣ. Отвориха се складоветѣ за всички потрѣбни нѣща. Скоро раздадоха и пушкитѣ.